

for alle de Bestillingsmænd, der efter det under Bilag B. vedføjede Lønningsreglement for Statsbanerne skulle udnævnes af Indenrigsministeriet, medens det bliver dette forbeholdt at ordne Lønningsforholdene for det Personale, der udnævnes af Direktøren.

Direktøren for Statsbanerne har hidtil været lønnet med 6,000 Kr. aarlig samt Halvdelen af Gjennemsnitsoverskudet af 1 Banemil i Statsbanenettet i hvert enkelt Aar. Dette sidstnævnte Beløb har udgjort i 1869—70 2,058 Rd. 78 β ., i 1870—71 2,843 Rd. 63 β ., i 1871—72 3,015 Rd. 71 β ., i 1872—73 3,535 Rd. 92 β ., i 1873—74 3,333 Rd. 88 β ., i 1874—75 8,049 Kr. 78 Ore, i 1875—76 6,758 Kr. 83 Ore og i 1876—77 7,201 Kr. 19 Ore. Medens Udstrækningen af Statsbanenettet ved Nabningen af Syd-, Vest- og Ribe banen i de senere Aar er blevet betydelig udvidet og Arbejdet for Direktøren som Følge heraf i ikke ringe Grad forøget, er derimod den ham tilflydende Indtægt bleven ikke lidet formindsket. Dette hidrører fra, at Størrelsen af Gjennemsnitsoverskudet pr. Banemil er aftagen i de senere Aar, hvilket imidlertid ikke er begrundet i, at Indtægten af de ældre Banestrækninger har været i Nedgang, men er foranlediget ved, at Driftsudbyttet af Syd-, Vest og Ribe banen har været saa lavt, at Gjennemsnitsoverskudet pr. Mil af det samlede Statsbanenet nødvendigvis har maattet lide en ikke ringe Formindskelse. At Direktørens Lønning saaledes, uagtet han har faaet forøget Arbejde og Ansvar og uanset, at Indtægterne af de ældre Banestrækninger ikke ere aftagne, er i Nedgang, er imidlertid i Strid med hvad man oprindelig har tilsigtet ved sammes Fastsættelse. For at raade Bod herpaa, har man derfor fundet det rigtigere, at den faste Lønning for Direktøren i Stedet for som tidligere at normeres til 6,000 Kr. aarlig, fastsættes saaledes, at den bestaar dels af et mindre konstant Beløb, som formentlig passende vil kunne ansættes til 2,500 Kr. aarlig, dels af et Beløb af 50 Kr. aarlig for hver fulde Banemil af de Jernbaner, som henhøre til Statsbanenettet eller ere henlagte under Statsbanedriften. De øvrige Lønninger ere, som det vil ses, ganske stemmende med de, der ere opførte i det ovennævnte Lønningsreglement, der vil træde i Kraft den 1ste April 1878. Med Hensyn hertil skal man bemærke Følgende:

Da det nugældende Lønningsreglement udfærdigedes, udgjorde Statsbanerne kun c. 47 Mil, og Statsbanedriften havde kun eksisteret i saa Aar, saa at man i mange Retninger savnede tilstrækkelig Erfaring. Følgen heraf har været, at Lønningsreglementet i Tidens Løb har vist sig mangelfuldt paa flere Punkter. Dels har det været nødvendigt at oprette nye Stillinger, om hvilke Reglementet da selvfølgelig har manglet Bestem-

melser, dels har man ikke altid ved Lønningernes første Fastsættelse sat de enkelte Stillinger i det rette Forhold til hinanden, dels har Erfaringen vist det ønskeligt i flere Retninger at ændre Reglementets almindelige Bestemmelser. Det har derfor været nødvendigt at underkaste dette en Revision, og man har da anset det rettest samtidigt at omregulere samtlige Lønninger, saaledes at disse gennemgaaende ere bleve satte omtrent til de Beløb, de i de senere Aar som Følge af det ydede Dyrtidsstillæg faktisk have udgjort. Dog har der for enkelte Stillingers Bedkommende fundet nogle herudover gaaende Forhøjelser Sted af de i Lønningsreglementet af 19de Marts 1869 opførte Lønninger. Af størst finantiel Betydning ere de Forandringer, der i saa Henseende ere foretagne for Togpersonalets Bedkommende. Hvorvidt nu de herefter i det vedføjede Lønningsreglement opførte Lønninger kunne anses for passende, kan selvfølgelig omtvistes, men det maa dog vistnok indrømmes, at de i det Hele ikke kunne siges at være for høje. Man skal med Hensyn hertil oplyse, at de gennemgaaende ere tilbørlig endog temmelig betydelig lavere end de, der gives ved forskellige tybste Statsbaner, uagtet Livsforholdene i det Hele neppe kunne siges at være billigere her end i de paagældende fremmede Lande. Der kan derfor vistnok ogsaa snarere reises Spørgsmaal, om Lønningerne ikke ere for lave. Man skal imidlertid i saa Henseende bemærke, dels at man ved deres Fastsættelse selvfølgelig har maattet tage Hensyn til de gjældende Lønningsbestemmelser for Statens øvrige Embeds- og Bestillingsmænd, dels at Funktionærerne ved Statsbanerne hidtil have været forholdsvis gunstigere stillede paa Grund af det hurtige Avancement, Statsbanenettets stærke Udvidelse har medført. Der bør derfor formentlig i ethvert Fald ikke være Tale om en videregaaende Forhøjelse af Lønningerne ved Statsbanerne, før der har fundet en Revision Sted af de nugældende Lønningsbestemmelser for Statens øvrige Embeds- og Bestillingsmænd.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i det heromhandlede Afsnit af Lovudkastet maa bemærkes, at Reglerne i Slutningen af Udkastets § 1 om Beregningen af Alderstillaeg og om Udelse af visse personlige Lillaeg i det Hele ere tagne fra Reglementet af 19de Marts 1869. Kun i 2 Retninger er der Afvigelser. For det Første har man ment, at der kunde være Grund til med Hensyn til Beregningen af Liden for Alderstillaegs Indtræden at betragte samtlige Stationsinspektører som henhørende til een Klasse. Dernæst har man troet, at der ikke ubetinget bør indrømmes de ved Banerne Ansatte, der efter Loven ville saa mindre Indtægt end de faktisk for Liden oppebære, Ret til personligt Lillaeg. Hidrører Merindtægten nemlig kun fra det Dyrtidsillaeg, der for Liden udbe-